

Πετάξετε πρὸς ὕψην...
τὸ θράσος ὑπαλλήλων
μας ἔραψ' ἐπὶ χρόνον.

Κι' εἶναι καιρὸς νὰ λείψῃ
χάρην ἡμῶν τῶν φίλων
καὶ τῶν Ἑθνικοφρόνων.

Τώρα ποῦ καὶ φασότοι καὶ Μπέηδες τρανοὶ
συσκέπτονται μαζί μας, καθόλου δὲν ταιριάζει.
Μπέηδες Τουρκαλάδες νὰ σκόδουν ταπεινοὶ
σ' ἕναν ὑπαλληλίσκο, ποῦ δὲν τοὺς λογαριάζει.

Τότε τί νὰ τὸ κάνουν τέτοιο Βουλευτικὸ
ἐταν περιφρονῆται κι' αὐτὸ τὸ Μπαίλικι;
τότε πρὸς τί νὰ στέκουν ἐν μέσῳ τῶν πατέρων;
τότε δὲν ὠφελεῖ
καὶ τοῦτοι ὅτῃ Βουλῇ
μ' ἐμᾶς νὰ χασμουρεῖσονται πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμη
πρέπει τοιοῦτοι νόμοι
σ' ἐμᾶς νὰ μὴν περνᾶνε.

Σηκῶστε τὸ κεφάλι
κι' οἱ Βουλευφόροι πάλι
παντοῦ δεσπότην νάναι.

Κτυπάτε τοὺς μονίμους, ὅτῃ χώρα τῇ μουφλοῦζα
νὰ λείψουμε κι' αὐτοί,
κι' ἄς ἔλθουν οἱ ἴδιοι μας νὰ στέκουν πάντα σοῦζα
'μπροστὰ σ' τὸν Βουλευτῆ.

Μὰρς σ' τῆς Ἀρχῆς τὰμπέλια,
καὶ σπάστε μπουκάλια
καὶ σπάστε ποτήρια.

Κι' ἄς ἔλθουν τὰ κοπέλια,
ποῦ δίχως παρακάλια
μας κάνουν τὰ χατήρια.

Θέλομεν ὑπαλλήλους, ποῦ σ' τὸ δικόμας νεῦμα
τοῦ νόμου νὰ μουντζώνουν τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα.
Μήπως οἱ Βουλευφόροι δὲν κάνουν τοὺς νόμους,
κι' αὐτοὶ σὰν θέλουν πάλι δὲν τοὺς πατοῦν σ' τοὺς δρόμους;

Ἐμπρὸς εἰς τοὺς πατέρας ὁ νόμος τί σημαίνει;
αὐτοὶ δὲν τὸν ψηφίζουν ἔσπνοι καὶ κοιμισμένοι;
Τοὺς νόμους τοὺς σκαρῶνει τῶν Βουλευτῶν ἡ στάνη,
καὶ τότε δὲν ἄρουν,
καὶ τότε λειτουροῦν,
ἐταν τὸ θέλῃ μόνον ἐκεῖνος ποῦ τοὺς κάνει.

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμα
σὰς λέμε μ' ἕνα στόμα:
ἡ μονιμότης κάτω
κι' ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Καὶ κατὰ τῆς εὐρείας λαλοῦν περιφερείας.

Ἐμεῖς ὀδόντα Βουλευτὰ μιὰς Βουλῆς κυρίας
ἀμέσως τὴν κατάργησαν ζητοῦμεν τῆς εὐρείας,
ἐμεῖς ἐνοσταληθήσαμεν καὶ πάλιν τὴν στενήν,
κι' ὅπῃ αὐτῆς ὀφώνομεν διάτορον φωνῆν

Ἐμεῖς ὀδόντα τῆς Βουλῆς στηρίγματα καὶ στύλοι,
ἐμεῖς τοῦ Γούναρη παιδιὰ καὶ τῶν γερόντων φίλοι,
μὲ τὴν εὐρείαν σήμερα δὲν κάνομε δουλειὰ
κι' ὁ νοῦς μας κι' ἡ καρδοῦλα μας γυρίζει σ' τὰ παληὰ.

Γιὰ τούτῃ μας τὴν πρέτασι νὰ πλέξετε στεφάνια,
μὴ χάνασθε γιὰ τὸ Βαρνῆν καὶ γιὰ τὸ Ντουωμόν,
ἄς μὴ σὰς μέληθ', βρὰ παιδιὰ, μήτῃ γιὰ τὰ Βαλκάνια,
δεῦτε τὴν περιφέρειαν σμικρόνωμεν ἡμῶν.

Ὅχι μεγάλη καὶ τρανή,
ἀνήσυχ' ἢ ψυχοῦλα μας
ξαναγυρεύει τὴν στενήν,
τὴν περιφερειοῦλα μας.

Ἀλήθεια πῶς κατέθηκε σ' τὸν νοῦ μας τέτοια σκέψις
μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὸν δύσκολο, τὸν ὀχληρὸ,
ποῦ τὸ φαί σου δὲν ἔμπορεῖς ἡσυχος νὰ χωνέψῃς.

Εἶναι πολὺ περίεργον πῶς ἦλθε σκέψις τέτοια
ὀδόντα Βουλευτῶν μαζί σὲ τούτα τὰ σκελέτσια.
Τώρα ποῦ μ' αἶμα πλημμυρεῖ Δουναβίς, Φάσις, Ἴστρος,
τώρα ποῦ παριστάνεται φρικτὸν πολέμου δράμα,
βεβαίως ἦλθ' ἄξ' οὐρανῶν ἕνας τοιοῦτος ἰστρος,
κι' αὐτὸς πῶς οἰσρηλάτησε καὶ τοὺς ὀδόντ' ἀντάμα.

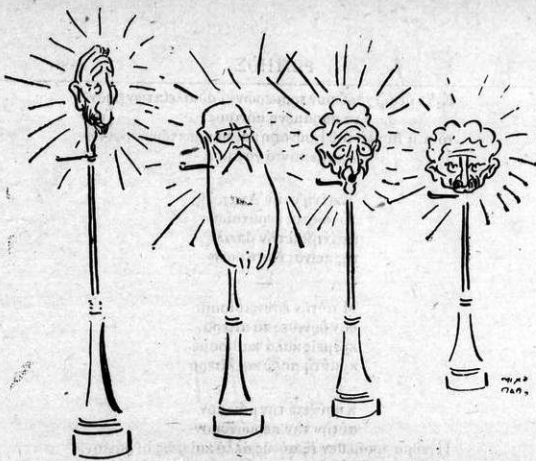
Καὶ σήμερα περιχαρεῖς ἀλλήλους συγχαίρομεθα,
καὶ κρίνοντας τὴν ἐποχὴν τῶσων δυσχερειῶν,
παράποτε περιφραδεῖς κι' ἐμεῖς περιφερόμεθα
περὶ τὸ μέγα ζήτημα τῶν περιφερειῶν.

Ἄναπολοῦντες ἐκλογὰς
καὶ κλέη καὶ συναλλαγὰς
ἀλησημονήτων χρόνων.

Ὅπου μ' ἐκείνην τὴν στενήν
νίκην ἐκέρριζαν κλεινὴν
Κοτζαμπασῆδες μόνον.

Βλέποντας τοῦτο τὸ παρὸν
κι' ἀναπολοῦντες τὸν καιρὸν,
ποῦχαν μεγάλην πέρασι μόνον τὰ φαρμακάνια,
ποῦ καὶ σ' τῶν σκύλων τῆς οὐραῖς κρεμοῦσαν τὰ λουκά-
κι ἦσαν οἱ Βλαχοδήμαρχοι τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν [νικα,
καὶ βαρβατίας ζειδωρον ἀνέδιδαν ὀσμήν.

Ἀδελφωμένοι σ' τὸ φαγιὶ καὶ σὺντροφοὶ ὅτῃ σκέψι
πῶς πρέπ' ἢ περιπέτεια τῶν ἔλλων νὰ λιγνέψῃ
καὶ μόνον ἢ τῶν Βουλευτῶν νὰ γίνῃ παχυτάτη
ἀπὸ τὴν καλοπέρασι καὶ τὸ πολὺ ραχάτι.

**Ὁ μόνος φωτισμός ποῦ θ' ἀπομείνη
σ' ἐμάς τοὺς σκοτισθέντας ἐν εἰρήνῃ.**

Ἐμπρός, φωνάζομεν, Βουλῆ,
ποῦ θεῖα φλόξ σέ πυρπολεῖ,
κατάστραπτε καὶ βρόντα
μαζὶ μὲ τοὺς ὄχθοντα.

Σὺ τῆς ψυχῆς τῆς ἔθνικῆς μπαζᾶς καὶ περιέδλι
σκοῦξες μὲ Στέντορος φωνὴν
πῶς μοναχὰ μὲ τὴν στενὴν
ἐχθροὶ καὶ φίλοι θὰ μᾶς ποῦν: δρίστε καὶ στὴν Πέλι.

**Λόγος τοῦ Φρασουλῆ,
ποῦ παστρικά μιλεῖ.**

Ὡς πρὸς τὴν μονιμότητα κι' ἐγὼ μὲ σὰς συμφάσκα,
ἢ μονιμότης, κύριοι, μοῦ φαίνεται ἓνα φιάσκο.
Κι' ἐγὼ τὸ λέω διαρκῶς, ἀλλὰ καὶ κάθε φρόνιμος
παντοῦ τρανολαλεῖ
πῶς πρέπει κι' εἰν' ἐπάναγκες νὰ μείνη πάντα μόνιμος
τούτ' ἢ ψευτοβουλή.

Στὴν Ρωμορσὴν μόνιμος αὐτὴ νὰ μείνη μόνον
χωρὶς νὰ διαλύεται καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Τούτ' ἢ διάσημος Βουλῆ
μὲ τοὺς κλεινοὺς ἀγῶνας
νὰ λάμπη, ν' ἀκτινοβολῆ
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

Κι' οἱ Βουληφόρ' οἱ καψεροὶ
νὰ πέρνουν σύνταξι γερῆ
καὶ νὰ καλοπερνᾶνε.

Μονίμως δὲ καὶ διαρκῶς
πνεῦμα καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς
τῆς ἰδικῆς μας νάναι.

Ποτέ των νὰ μὴ σηάζονται μὲ φόβους διαλύσεως
καὶ σὲ καιροὺς ἀγωνιῶν
καὶ ταραχᾶς διανοιῶν
κι' ἀνατροπᾶς τῆς φύσεως.

